

Понеже победоносната руска войска освободи всички български земи и изпжди отъ тѣхъ турцитѣ, то Високата порта и султанъ Абдулъ Хамидъ трѣбва да се съгласятъ и подпишатъ картата и договорътъ за **Нова България**—наследница на старото българско царство.

— Ето тука е договора, подпишете го, казатой на турскитѣ паши. Вижте на картата границитѣ на Нова България.

Пашитѣ поиздигнаха глава, разгледаха картата, очитѣ имъ се смрежиха отъ сълзи и казаха, че могатъ да отстъпятъ земитѣ за Нова България само до Стара планина, но всичко, каквото се иска въ договора, не могатъ да дадатъ, защото ще останатъ съвсемъ съ малко територия въ Балканитѣ.

Графъ Игнатиевъ зе пакъ думата и натърти:

— Време за бавене нѣма. Войскитѣ ни чакатъ готови. Ако не подпишете, ще влѣзатъ въ Цариградъ.

Пашитѣ нѣмаше какво да направятъ. Тѣ зеха писалката и съ разтреперана ржка подписаха санстефанския договоръ. Това стана на 19 февр./4 мартъ) 1878 г. По този договоръ се създаваше Велика България съ всички българи, които живѣятъ въ Мизия, Тракия и Македония. Веднага рускитѣ войски, които бѣха готови за пжтъ, сложиха раницитѣ. Музикитѣ засвириха, знамената се развѣха и тѣ се наредиха на парадъ, горещо поздравени за миръ. Топоветѣ загърмѣха на радостъ.

Шестъ главни европейски сили (Англия, Франция, Германия, Италия, Австрия и Русия) се събраха въ Берлинъ на съветъ. Тамъ тѣ мудриха, правиха, струваха и решиха да намалятъ българската държава на половина. Тѣ развалиха Сансте-